

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

352.08

Hely

Idő

"1923"

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím: *Heten vagyunk Uram,*
heten

Forrás:

Pesti Napló

Bp

(Hely)

1923. 3. 18.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Könyvt. XX. cs. 23. sz.

Heten vagyunk Uram, heten!

Hogyan hajtják végre a fővárosnál a tisztviselői létszámapasztását

(Saját tudósítónktól.) A legutóbbi napokban nagyon foglalkoztatja a közvéleményt a tisztviselők föltétlenül szükséges létszámapasztásának kérdése. Erről mi is tudunk egy históriát.

A létszámapasztás elve a fővárosnál nagyjában az volt, ami az államé: kettőt elbocsátunk és négyet kinevezünk, így a kecske is jóllakik, meg a káposzta is megmarad, mert senki nem mondhatja, hogy elbocsátás, létszámapasztás nem történt, viszont hely, fizetés, pótlék, természetben való ellátás, olcsó gáz, olcsó villany, olcsó szén és fa, továbbá házbér-különbőzet jut néhány embernek, aki a köz érdekében elsőrangúan fontos munka végzését vállalja. Már pedig aki ilyen munkát végez, mindent megérdemel, mint például néhány fővárosi szakfelügyelő.

Valamikor csak egyfajta szakfelügyelő volt. Ez sorra járta a körzetébe tartozó iskolákat, meghallgatta a tanítás menetét, azután tantesületi konferencián elmondta megjegyzéseit és kifogásait. Persze mindegyik a maga hajlama és temperamentuma szerint. Az egyik például a pedagógiai kérdések megvitatását tartotta fontosnak, a másik — ma is mosolyogva emlegetik a tanítók — szigorú arecal „nehézményezte”, hogy a II. B) osztályban az íratóspapíros szélé nem volt teljesen párhuzamos az asztal szélével, vagy hogy a földszinti folyosó bal külső sarkában kis papírdarabot látott feküdni. Ezek voltak a valóságos, az igazi szakfelügyelők, akikhez később

ráadásul csatlakoztak az ének-, a torna-, a rajz-szakfelügyelők. A legrosszabb esetben is tehát négyen voltak.

De változtak az idők, — apasztani kellett a létszámot. Tanítókat elbocsátottak, igazgatókat tanítóknak osztottak be (akik évek óta nem igazgatnak, nem is tanítanak, jár nekik azonban az igazgatói fizetés), de a pedagógia érdekeinek megvédésére betöltötték a helyüket. Nem is egyszeresen, hanem duplán, triplán és hogy mindenkinek jusson munka, nagyszerű újításokat léptettek életbe. Akárhány iskolában, amelyet azelőtt egy igazgató tartott a legteljesebb rendben, most négy darab igazgató vigyáz az ügymenetre. Külön igazgatója van a fiú-, külön igazgatója van a leányosztályoknak, külön igazgatót kaptak a kiegészítő osztályok és egy negyedik igazgató az ügyvezető nyilvántartó irodát ügykezelő. Ahol ennyi szem kutatja a pókhálót a sarokban, ennyi agy fászsztja magát a fölülről lefelé és balról jobbra terpeszkedő sok intrika kifűtésében és ennyire széttagolódik az igazgatás a haza reményességének neme és képessége szerint, ott már csak nem lehet kifogásolnivalót találni!... De úgy látszik, lehet.

Azelőtt négyen voltak a szakfelügyelők, a hivatásos ellenőrök, ma ellenben: *heten vagyunk, uram, heten!* A négy régi szakfelügyelőhöz a létszámapasztás kövefektetésében társult ugyanis a külalak-szakfelügyelő, a könyvbekötés-szakfelügyelő és a felügyelő a központban, akit, mert az a földadata, hogy a kibocsátandó rendeletek lehetőleg gyors egymásutánjára, soha ki nem fogyására ügyeljen, a legáltalában rendelet-szakfelügyelőnek lehet mondani.

Elve is tiltakozunk az ellen a javaslat ellen, hogy ezeket a megjelöléseket, ezeket a szakfelügyelőket mi

csak úgy kitaláltuk. Nem, fővárosi tanítók mondták el nekünk a dolgot és megkérték bennünket, tegyük szóvá ezt a legalább is furcsa állapotot. Ők árulták el nekünk, hogy gyors egymásutánban látogatják az iskolákat ezek a lehetetlen nevű és százszoros feladattal megbízott szakfelügyelők.

A külalak-szakfelügyelő egyebet nem tesz, csak a füzeteket nézegeti, kifogásolja. Például, hogy az egyik osztályban a t betű felmegy a felső vonalig, ami pedig szabályellenes és nem vezethet jóra.

A könyvkötés-szakfelügyelő csakis azt szakfelügyelői-vajjon bekötik-e a nebulók könyveiket papírosba? Van tudniillik egy rendelet (íme: a rendelet-szakfelügyelő), amely a nagy drágaságra, az általános nyomorra és elszegényedésre való hivatkozással a legnagyobb takarékoskodást és gondos bánást kívánja meg az iskolakönyvekkel, nevezetesen megkívánja, hogy a gyerekek könyveiket kössék be papírossal, mert így nem rongálódik annyira és tovább használható. Bár az általános takarékoskodás és létszámapasztás hangoztatásának napjaiban fölöslegesnek kell tartania mindenkinek a rendelet-szakfelügyelőt, azt az általa szakfelügyelt rendeletet semmi esetre sem lehet kifogásolni. Kérdés ellenben az, hogy a rendelet végrehajtásának ellenőrzésére valóban szükség van-e könyvbekötés-szakfelügyelőre?

Ha netán volna még valaki, aki a tisztviselői létszám apasztásának módozataival nincs teljesen tisztában, annak agyában bizonyára világosságot fognak gyujtani a modern szakfelügyeletről elmondott titkok.

Bizony: Heten vagyunk uram, heten! Az igaz hogy van is dolgunk elég...